ALEX

Pierre Lemaitre

KNIHA ZLÍN

FLEET

Pierre Lemaitre

Alex

ALEX

Pierre Lemaitre

KNIHA ZLIN

Copyright © Édition Albin Michel – Paris 2011
Translation © Helena Beguivinová, 2014

ISBN 978-80-7473-262-1 (PDF)

Pro Pascaline.

Géraldovi, za naše přátelství.

I

1

Tohle Alex miluje. Už téměř hodinu zkouší, váhá, vyjde z obchodu, vrací se a znovu zkouší. Paruky a příčesky. Dokázala by tak trávit celá odpoledne.

Před třemi nebo čtyřmi lety náhodou objevila tenhle obchod na bulváru de Strasbourg. Nic vlastně nehledala, vešla dovnitř ze zvědavosti. Když se viděla jako rusovláska, byl to šok, všechno na ní se změnilo natolik, že si tu paruku hned koupila.

Alex může nosit skoro všechno, protože je vážně hezká. Vždycky to tak nebývalo, stalo se to během dospívání. Předtím byla dost ošklivá a strašlivě hubená holčička. Když to ale nastalo, přišlo to jako mocná vlna, tělo se málem naráz proměnilo, jako zrychleným filmovým morfingem, v několika měsících. Alex vypadala úchvatně. Jelikož takovou náhlou proměnu už nikdo nečekal, a v první řadě ne ona, nikdy se jí nepodařilo tomu tak úplně uvěřit. Dodnes.

Například s tou zrzavou parukou, vůbec ji nenapadlo, že by jí mohla tak slušet. Objev. Netušila dosah takové změny, její komplexnost. Paruka je cosi velmi povrchního, ale v okamžiku, kdy si ji nasadila, získala dojem, jako by se v jejím životě udála nějaká změna.

Tu paruku vlastně nikdy nenosila. Když přišla domů, hned si uvědomila, že je to ta nejpodřadnější kvalita. Vypadalo to falešně, ošklivě, chudě. Zahodila ji. Ne do

koše, to ne, ale do zásuvky prádelníku. A čas od času ji vytáhla a prohlížela se v ní. Ačkoli to byla paruka ohavná, typu, který na dálku křičí: „Jsem ta nejhorší umělotina“, to, co Alex v zrcadle viděla, skýtalo možnosti, v něž chtěla věřit. Vrátila se na bulvár de Strasbourg, věnovala čas prohlížení kvalitních paruk, některých na její plat zdravotní sestry poněkud drahých, zato se daly opravdu nosit. A tak se do toho pustila.

Zpočátku to není jednoduché, člověk se musí odvážit. Když je jako Alex povahy dost zakomplexované, trvá nejmíň půl dne, než sebere odvahu. Dobře se nalíčit, vybrat si šaty, boty, kabelku (samozřejmě z toho, co už máte ve skříni, nemůžete si kupovat všechno nové pokaždé, když změníte hlavu…). Ale pak vyjdete na ulici a okamžitě jste někdo jiný. Ne úplně, ale skoro. A i když vám to nezmění život, zabaví vás to, hlavně když už nic moc nečekáte.

Alex má ráda takové paruky, které vysílají jasné sdělení typu: „Vím, na co myslíte“ nebo „Jsem taky děsně dobrá na matiku“. Dneska si vzala tu, co říká něco jako: „Mě určitě na facebooku nenajdete“.

Uchopila model nazvaný „Urban choc“ a právě tehdy výlohou uviděla toho muže. Stojí na protějším chodníku a tváří se, že na někoho nebo na něco čeká. To je už potřetí ve dvou hodinách. Sleduje ji. Teď je to jasné. Proč mě? To byla první otázka, kterou si položila. Jako kdyby muži mohli sledovat všechny ženy až na ni. Jako by už necítila jejich neustálé pohledy, všude, v dopravních prostředcích, na ulici. V obchodech. Alex se líbí mužům kteréhokoli věku, to je výhoda, když je vám třicet. Přesto ji to pokaždé překvapí. „Vždyť je jich tolik mnohem hezčích než já.“ Alex se co chvíli nedostává sebevědomí, co chvíli propadá pochybnostem. Od dětství. Až do dospívání koktala. Zadrhává ještě dnes, když ji něco vyvede z míry.

Toho chlapa nezná, takového by si všimla, ne, ještě nikdy ho neviděla. A pak, aby padesátník sledoval třicetiletou holku… Ne že by byla tak úzkoprsá, jen ji to udivuje.

Alex klopí pohled k dalším modelům, předstírá váhání, pak projde obchodem a postaví se do rohu, odkud vidí na chodník. Musel to být sportovec, zdá se, jako by mu oblečení bylo těsné, pěkná vazba. Alex hladí světlou, téměř bílou paruku a snaží se vybavit si, kdy si toho člověka poprvé všimla. V metru. Zahlédla ho vzadu ve vagonu. Jejich pohledy se setkaly a stačila zaznamenat, že se na ni usmál, chtěl vypadat příjemně, srdečně. Na jeho tváři se jí nelíbí, že v pohledu jako by se mu zračila jakási utkvělá myšlenka. A hlavně že nemá skoro žádné rty. Instinktivně k němu hned pojala nedůvěru, jako by všichni lidé s neznatelnými rty cosi skrývali, cosi zlého, nějaká ohavná tajemství. A to jeho vypouklé čelo… Neměla čas prohlédnout si oči, škoda. Podle ní oči nelžou, proto lidi posuzuje vždycky podle pohledu. Tam v metru se samozřejmě nechtěla s takovýmhle týpkem nijak zaplést. Nenápadně se k němu otočila zády, předstírala, že v kabelce hledá empétrojku. Pustila si *Nobody's Child* a najednou ji napadlo, jestli ho už neviděla včera nebo předevčírem dole u domu. Nevybavuje si to jasně, není si jistá. Musela by se otočit a znovu se na něj podívat, aby si tu neurčitou vzpomínku ověřila, ale nechce riskovat, že by ho povzbuzovala. Jisté je, že po setkání v metru ho viděla znovu asi o půl hodiny později na bulváru de Strasbourg, ve chvíli, kdy se vracela do obchodu. Rozmyslela si to, chtěla se ještě jednou podívat na polodlouhou střapatou tmavohnědou paruku, z ničeho nic se otočila zpátky a uviděla ho o něco dál na chodníku, jak se prudce zastavil a předstíral, že se dívá do výlohy. S dámskou konfekcí. Zbytečně se tvářil tak soustředěně…

Alex paruku odložila. Nemá důvod, ale trochu se jí třesou ruce. Je to hloupé. Líbí se mu, sleduje ji, pokouší štěstí, přece ji nenapadne na ulici. Alex potřásla hlavou, jako by si chtěla uspořádat myšlenky, a když se znovu podívala na chodník, muž zmizel. Vyklonila se nalevo, napravo, ale ne, nikdo, už tam není. Pociťuje trochu přehnanou úlevu. Opakuje si: „Je to hloupé“, ale přece jen dýchá uvolněněji. Na prahu obchodu je to silnější než ona, zastavuje se a znovu se podívá. Teď jako by ji málem znepokojovala jeho nepřítomnost.

Alex pohlédla na hodinky, pak na oblohu. Je pěkně, nejmíň hodinu ještě bude světlo. Nechce se jí jít domů. Měla by se zastavit v potravinách. Snaží se vzpomenout si, co má doma v ledničce. Nákupům jídla se příliš nevěnuje. Pozornost soustřeďuje na svou práci, na své pohodlí (na to je Alex trochu maniak), a i když si to sama nechce příliš přiznat, na oblečení a boty. A kabelky. A paruky. Byla by raději, kdyby se to zaměřovalo spíš na lásku, ale láska je zvláštní téma, poškozený kousek jejího života. Doufala, chtěla, pak to vzdala. Dneska se už u tohoto tématu zdržovat nechce, myslí na ně co možná nejméně. Snaží se jen, aby se tenhle zármutek nezměnil v osamělé večeře před televizí, aby netloustla, aby příliš nezošklivěla. Ačkoli je svobodná, málokdy se cítí osaměle. Má své plány, na nichž jí záleží, mezi ty dělí svůj čas. S láskou to nevyšlo, ale co naplat. A od chvíle, co se smířila s tím, že zůstane sama, to už není tak tíživé. Navzdory své samotě se Alex snaží žít normálně, nacházet si svá potěšení. To pomyšlení jí často pomáhá, ta představa, že si dopřává drobné radosti, že na ně má právo i ona, jako ostatní. Například se rozhodla, že dnes povečeří opět v Mont-Tonnerre, v ulici de Vaugirard.

Přišla o trochu dřív. Je tu dnes podruhé. Poprvé to bylo minulý týden, a na pěknou zrzku, která večeří sama, si

tu samozřejmě pamatují. Dnes večer ji zdraví jako stálou zákaznici, číšníci do sebe strkají loktem, trochu neohrabaně s pěknou klientkou flirtují, usmívá se, obsluze připadá vážně okouzlující. Vyžádala si stejný stůl, zády k zahrádce, tváří do sálu, objednala si stejnou malou láhev vychlazeného alsaského bílého. Vzdechla. Alex ráda jí, musí se dokonce trochu hlídat, musí si to opakovat. Její váha se chová jako úplné jojo. Ale zatím to má pod kontrolou. Může přibrat deset kilo, patnáct, až není k poznání, a dva měsíce nato má zase svou původní hmotnost. Za pár let si s tím už nebude moci tak zahrávat.

Vytáhla knížku a vyžádala si vidličku navíc, aby jí při jídle držela stránky otevřené. Jako minulý týden proti ní trochu vpravo sedí stejný chlap, velmi světle kaštanové vlasy. Večeří s kamarády. Zatím jsou teprve dva, ale podle toho, co říkají, ostatní co nevidět přijdou. Uviděl ji hned, jak vešla, ona se tváří, jako že příliš nevnímá, že na ni ten muž tak vytrvale zírá. Tak to bude celý večer. I až přijdou ostatní přátelé, i až se pustí do svých věčných diskusí o práci, o holkách, o ženských, budou si postupně vyprávět všechny ty příběhy, kde hrají hlavní roli, ale on se na ni nepřestane dívat. Alex proti takové situaci nic nemá, ale nechce ho pobízet otevřeně. Nevypadá špatně, čtyřicet pětačtyřicet let, musel být krásný, nejspíš trochu příliš pije, proto se tváří tak tragicky. Jeho tvář v Alex vyvolává emoce.

Alex pije kávu. Jediný, umně dávkovaný ústupek: krátký pohled na toho muže při odchodu. Kratičký. To Alex umí dokonale. Jen letmo, ale když zahlédla, že na ni hledí tak žádostivě, pocítila bolestné pohnutí, sevřel se jí žaludek, jako příslib zármutku. Když jde o její život, jako dnes večer, Alex si nikdy neříká slova, skutečná slova. Vidí, že jí mysl ulpívá na zastavených obrázcích, jako kdyby se film jejího života přetrhl, nedokáže

ho vysledovat dozpátku, znovu si svůj příběh převyprávět, najít slova. Jestli se tu příště zdrží déle, možná na ni bude čekat venku. Kdo ví. Ba jo, spíš ano. Alex ví velmi dobře, jak to chodí. Vždycky dost podobně. Její setkání s muži nepředstavují nikdy zvlášť hezké příběhy, aspoň to je část filmu, kterou už viděla a pamatuje si ji. Prostě je to tak.

Úplně se setmělo a je vážně příjemně. Právě přijel autobus. Zrychlila krok, řidič ji zahlédl ve zpětném zrcátku a čeká, Alex pospíchá, ale když má nastoupit, nakonec to neudělá, rozmyslela si to, trochu se projde, chytí si cestou další, dává řidiči znamení a on gestem naznačil, že je mu to líto, jako by chtěl říct, že proti osudu nic nezmůžeme. Přece jen však otevírá dveře:

„Za mnou další nejede, já jsem dneska poslední…"

Alex se usmála, gestem poděkovala. Co se dá dělat, půjde pěšky celou cestu. Vezme to Falguièrovou a potom Labroustovou ulicí.

V této čtvrti poblíž brány de Vanves bydlí tři měsíce. Stěhuje se často. Předtím to bylo u brány de Clignancourt a ještě dříve v ulici du Commerce. Ačkoli mnozí lidé to nesnášejí, pro ni je stěhování nezbytnost. Zbožňuje to. Možná stejně jako ty paruky kvůli dojmu, že tím mění svůj život. To je její leitmotiv. Jednou změní život. O kus dál před ní bílá dodávka najela dvěma koly na chodník, chce zaparkovat. Aby Alex prošla, tiskne se k domu, cítí za sebou někoho, muže, nemá čas se ohlédnout, mezi ramena jí dopadá rána pěstí a vyráží jí dech. Ztratila rovnováhu, letí kupředu, čelem prudce naráží na karosérii s tlumeným bouchnutím, pouští všechno, co držela, ve snaze se zachytit, ale nic nenachází, popadl ji za vlasy, ale drží jen paruku, ta mu zůstala v ruce. Zaklel tak, že mu nerozuměla, a vztekle jednou rukou popadl hrst jejích pravých vlasů a druhou ji praštil do břicha, ta rána pěstí by zabila vola.

Alex ani nestihla vykřiknout bolestí, zlomila se v pase a zvrací. A ten chlap je vážně silný, protože ji obrací k sobě jako list papíru. Drží ji paží pevně kolem pasu a hluboko do úst jí strká zmačkaný hadr. Je to on, ten člověk z metra, z ulice, od obchodu, je to on. Na zlomek vteřiny si hledí do očí. Snaží se ho kopnout, ale on jí teď drží paže těsně u těla jako ve svěráku, nezmůže proti té síle vůbec nic, táhne ji dolů, kolena jí povolují, padá na podlahu nákladního prostoru dodávky. Vtom ji nakopl do ledvin a Alex tak katapultoval do nitra vozidla, tváří drhne po podlaze. Nastoupil za ní, bezohledně ji otočil, vrazil jí koleno do břicha a do tváře ji uhodil pěstí. Praštil ji tak silně... Chce jí opravdu ublížit, chce ji vážně zabít, to projelo Alexinou myslí ve chvíli, kdy ránu dostala, hlavou naráží na podlahu a znovu se odráží, strašně se uhodila vzadu do hlavy, do týla, ano, tomu se říká týl, napadá Alex. Vše, co ji kromě tohoto slova napadá, je: já nechci umřít, ne takhle, ne teď. Je skrčená ve fetální pozici, ústa plná zvratků, hlava jako by se jí měla rozskočit, cítí, že jí hrubě zkroutil ruce za zády a svazuje je, pak kotníky. Nechci teď umřít, pomyslí si Alex. Dveře dodávky třískly, motor startuje, s náhlým zrychlením auto odráží od chodníku, nechci teď umřít.

Alex je grogy, ale vnímá, co se s ní děje. Pláče, dusí se slzami. Proč já? Proč já?

Já nechci umřít. Ne teď.

2

Divizní komisař Le Guen mu v telefonu nedal na vybranou:

„Tvoje nálady mi jsou ukradené, Camille, jdeš mi na nervy! Nemám nikoho, rozumíš, vůbec nikoho jiného. Takže ti posílám auto a mazej tam!“

Odmlčel se, a aby to bylo jasné, dodal:

„A už mě vážně přestaň štvát!“

Načež zavěsil. To je jeho styl. Impulzivní. Obvykle si toho Camille nevšímá. Za normálních okolností umí s divizním vyjednávat.

Jenže tentokrát jde o únos.

A ty Camille nechce, vždycky to říkal, existují dvě tři věci, které už dělat nebude, především únosy. Od doby, co umřela Irène. Jeho žena.* Upadla na ulici, byla v devátém měsíci těhotenství. Museli ji převézt na kliniku a pak ji unesli. Živou už ji neviděl. Camilla to zdrtilo. Nelze vyjádřit, v jakém se ocitl stavu. Sražený na kolena. Celé dny zůstával jako ochromený, úplně mimo. Když začal blouznit, museli ho vzít do nemocnice. Z jedné kliniky do druhé a pak do několika rehabilitačních ústavů. Je zázrak, že vůbec žije. V to už nikdo nedoufal. Po celé ty měsíce, kdy v práci chyběl, si všichni kladli otázku, jestli se vůbec kdy vzpamatuje. A když se konečně vrátil, bylo to podivné, protože se zdálo, že je úplně stejný jako před Irèninou smrtí, jen zestárl. Od té doby bere jen nedůležité věci. Vyšetřuje zločiny z vášně, rvačky a vyřizování účtů, sousedské zabijačky. Případy, kdy mrtvolu máte za sebou, ne před sebou. Ne únosy. Camille chce, aby mrtví byli mrtví už nadobro, aby se o tom nedalo pochybovat.

Le Guen, který jinak dělá pro Camilla co může, řekl: „Přece jen vyhýbat se živým, to nedává žádné vyhlídky. To můžeme rovnou dělat funebráky.“

„Ale… to přesně taky děláme,“ odsekl Camille.

Znají se už dvacet let, váží si jeden druhého a jeden druhého se nebojí. Le Guen je jakýsi Camille, který se vzdal chození do terénu, Camille jakýsi Le Guen, který

---

* Viz předchozí román *Travail soigne* (*Pečlivá práce*).

se vzdal moci. To hlavní, co je odlišuje, jsou v podstatě dva hodnostní stupně a osmdesát kilo. A třicet centimetrů. Když se to řekne takto, vypadá to jako obrovský rozdíl a je fakt, že když je vidíte pohromadě, hraničí to s karikaturou. Le Guen není moc vysoký, ale Camille je velice malý. Metr pětačtyřicet, dovedete si představit, že na svět kouká zespoda, jako třináctileté dítě. Za to vděčí své matce, malířce Maud Verhoevenové. Její plátna najdete v katalozích desítky muzeí po celém světě. Velká umělkyně a taky náramná kuřačka, žila zahalena cigaretovým kouřem, neustálou mlhou, představit si ji bez toho namodralého oblaku ani nejde. Jí Camille vděčí za své dvě nejpozoruhodnější vlastnosti. Po umělkyni zdědil neslýchaný kreslířský talent, po nenapravitelné kuřačce fetální hypotrofii, takže je z něj muž o sto pětačtyřiceti centimetrech.

Prakticky nikdy se nesetkal s lidmi, na něž by mohl pohlížet z výšky. Zato naopak... Takovýto vzrůst není pouze hendikep. Ve dvaceti letech je to strašlivé ponížení, ve třiceti prokletí, ale od začátku je jasné, že je to osud. Jedna z těch věcí, které vás vedou k používání silných slov.

Díky Irène se Camillova postava stala silou. Díky Irène se zvětšil zevnitř. Nikdy Camille nebyl tak... Hledá slovo. Bez Irène mu chybí i slova.

Na rozdíl od Camilla vypadá Le Guen monumentálně. Neví se, kolik vlastně váží, to nikdy neřekl, někdo to odhaduje na sto dvacet, někdo na sto třicet, někteří dokonce víc, ale to je úplně jedno. Le Guen je ohromný, tlustokožný, s povislými křeččími tvářemi, ale protože má jasný pohled sršící inteligencí, nikdo to nedokáže vysvětlit, muži to nechtějí přiznat, ženy se skoro všechny shodnou: divizní komisař je nesmírně přitažlivý chlap. Těžko to pochopit.

Camille slyšel, jak Le Guen řve. Výbuchy divizního na něj žádný dojem nedělají. Za ta léta… Klidně vzal telefon a vytočil číslo:

„Varuju tě, Jeane, půjdu ten únos dělat. Ale jakmile se vrátí Morel, převezme to, protože…“ – nadechne se a každou slabiku zdůrazňuje tak trpělivě, až se to podobá hrozbě – „já ten případ řešit nebudu!“

Camille Verhoeven nikdy nekřičí. Vzácně. Má autoritu. Je malý, plešatý, lehoučký, ale všichni vědí, že Camille je jako čepel. Ostatně Le Guen nic nenamítá. Některé zlé jazyky tvrdí, že z nich dvou kalhoty nosí Camille. A není to nic k smíchu. Camille zavěsil.

„Do prdele!“

Je to vážně pech. Tím spíš, že únosy tu nemáme každý den, nejsme jako v Mexiku, mohlo se to stát jindy, kdyby měl zrovna volno nebo jiný případ, kdyby byl jinde. Camille praštil pěstí do stolu. Zpomaleně. Protože je to rozvážný člověk. Ani u druhých nemá rád citové výlevy.

Čas kvapí. Vstal, popadl kabát a klobouk, rychle běží ze schodů. Camille je malý, ale chůzi má těžkou. Až do Irèniny smrti byl jeho krok spíš lehký, dokonce mu často říkávala: „Ty chodíš jako ptáček. Vždycky mi připadá, že se vzneseš.“ Irène zemřela před čtyřmi lety.

Zastavuje před ním auto. Camille nastupuje.

„Jak že se jmenuješ?“

„Alexandre, šé…“

Včas se zarazil. Všichni tady vědí, že Camille nesnáší, když mu říkají „šéfe“. Prý mu to připomíná nějakou nemocnici v televizním seriálu. Takové kousavé soudy, to je celý on. Camille je člověk nenásilný, ale občas hrubý. Někdy se rozčilí. Už předtím býval dost nesmlouvavý a s věkem a ovdověním se stal poněkud nedůtklivým, popudlivým. V podstatě mu chybí trpělivost. I Irène se ptávala: „Proč jsi, miláčku, pořád tak nabroušený?“

A Camille jí z výše, dá-li se to takto říct, svého metru pětačtyřicet odpověděl s předstíraným přehnaným údivem: „A jo, to je fakt… Vždyť není důvod být naštvaný…“ Uvážlivý cholerik, hrubián, co umí s lidmi obratně manévrovat, jen málokdo ho hned z počátku pochopí. A ocení. Možná taky proto, že není moc veselý. Camille se nemá moc rád.

Od chvíle, kdy se Camille před třemi lety znovu vrátil do práce, bere všechny stážisty, což je terno pro sekční šéfy, kteří se s nimi nechtějí zatěžovat. On zase naopak nechce vytvořit stálý tým, když ten jeho se tak rozložil.

Mrkl na Alexandra. Mohl by se jmenovat nějak jinak, vůbec nevypadá jako Alexandre. Ale i tak je dostatečně Alexandrem, aby ho převyšoval o čtyři hlavy, což není žádné umění, a nastartoval dřív, než mu k tomu Camille dal pokyn, což je přinejmenším známka čilosti.

Alexandre se řítí jako šíp, rád řídí a je to vidět. Zdá se, že GPS nestíhá dohnat zpoždění, které nabrala na začátku. Alexandre chce svému veliteli ukázat, že řídí dobře, siréna ječí, auto nesmlouvavě přejíždí ulice, křižovatky, bulváry, Camillovy nohy se houpají dvacet čísel nad podlážkou, drží se pravou rukou bezpečnostního pásu. Na místě jsou za necelou čtvrthodinku. Je dvacet jedna padesát. Přestože není příliš pozdě, zdá se, jako by Paříž už dřímala, poklidně, ne jako město, ve kterém se unášejí ženy. „Žena,“ řekl svědek, který zavolal policii. Zjevně byl v šoku: „Unesli mi ji před očima!“ Nemohl se z toho vzpamatovat. Nutno přiznat, že takový zážitek není běžný.

„Zastav mi tady,“ přikazuje Camille.

Camille vystoupil, narovnal si klobouk, chlapec odjíždí. Jsou na konci ulice, padesát metrů od první zábrany. Camille zbytek dojde pěšky. Když má čas, snaží se vždycky k problémům přistupovat zdálky, to je jeho

metoda. První pohled je důležitý, takže je dobře, může-li být panoramatický, protože později člověk pracuje s detaily, s nesčetnými fakty, bez odstupu. To je oficiální důvod, kterým sám sobě zdůvodňuje, proč vystoupil sto metrů od místa, kde ho čekají. Druhým důvodem, tím pravým, je, že se mu tam být nechce.

Když kráčí k policejním autům, jejichž majáčky svým světlem ometají fasády, snaží se porozumět svým pocitům.

Srdce mu buší.

Necítí se vůbec dobře. Dal by deset let života za to, aby byl jinde.

Ale ať jde jak chce pomalu, přece jen tam dochází.

Před čtyřmi lety k tomu došlo přibližně stejně. V ulici, kde bydlel a která se trochu podobá této. Irène tam už nebyla. Za několik dní měla porodit, chlapečka. Měla být v porodnici, Camille se rozběhl, utíkal, hledal ji, co všechno jen té noci dělal, aby ji našel… Lítal jako šílenec, ale marně… Pak už byla mrtvá. Noční můra Camillova života začala ve vteřině podobné této. Proto mu srdce buší, tluče, v uších mu hučí. Probudil se jeho pocit provinění, myslel, že se už utišil. Dělá se mu z toho špatně. Cosi v něm křičí, aby utekl, cosi jiného, aby tomu čelil, hruď má jako ve svěráku. Camillovi se zdá, že upadne. Místo toho odsouvá zábranu a vchází do zabezpečeného úseku. Hlídkující strážník ho zdálky zdraví zvednutím ruky. I když všichni majora Verhoevena neznají, všichni ho poznávají. Nevyhnutelně, protože i kdyby nebyl živoucí legendou, s jeho postavou… A s jeho životním příběhem…

„Á, to jste vy?“

„Vypadáš zklamaně…“

Louis se tím dostává do úzkých.

„Ne, ne, ne, ne, to vůbec ne!“

Camille se usmál. Vždycky se mu výborně dařilo Louise vyvádět z konceptu. Louis Mariani byl dlouho jeho pobočníkem, zná ho, jako by byl jeho vlastní.

Zpočátku, po Irènině zavraždění, za ním Louis často chodil do nemocnice. Camille toho mnoho nenamluvil. Jeho hlavní a dokonce jedinou činností se stalo kreslení, dřív pouhá zábava. Po celé dny nedělal nic jiného. V pokoji, v němž jinak Camille udržoval zcela neosobní ráz, se vršily kresby, skici, náčrtky. Louis si v něm zabral místečko, jeden se díval na stromy v parku, druhý na svoje nohy. Tím mlčením si řekli spoustu věcí, ale za slova to přece jen nestálo. Slova nenacházeli. A pak jednou bez varování Camille vysvětlil, že je raději sám, nechce Louise zatahovat do svého zármutku. „Smutný policajt, to není nijak zajímavá společnost," řekl. Oba takové odloučení mrzelo. A čas plynul. Když se potom věci začaly zlepšovat, bylo příliš pozdě. Když truchlení odezní, to, co zbývá, je poněkud pusté.

Dlouho se neviděli, jen občas se stýkali na schůzích, na brífinku, při podobných příležitostech. Louis se moc nezměnil. I ve stáří bude stále vypadat mladě, jsou takoví lidé. A stále bude tak elegantní. Camille mu jednou řekl: „I vyšňořený na svatbu vedle tebe vypadám jako bezdomovec." Nutno dodat, že Louis je bohatý, náramně bohatý. S jeho bohatstvím je to jako s kily divizního komisaře Le Guena: nikdo je neumí vyčíslit, ale všichni vědí, že je veliké a jistě se neustále rozrůstá. Louis by mohl žít z renty a ještě zabezpečit čtyři nebo pět dalších generací. Místo toho pracuje u kriminální policie. Studoval spoustu škol, které vůbec nepotřeboval, a nabyl vzdělání, jež Camilla nikdy nezklamalo. Louis je vážně kuriozita.

Usmívá se, připadá mu zvláštní setkat se s Camillem takhle neočekávaně.

„Je to tamhle," ukazuje za zátarasy.

Camille za tím mladíkem pospíchá. Vlastně tak mladý asi už není.

„Kolik že ti je, Louisi?"

Luis se otáčí.

„Čtyřiatřicet. Proč?"

„Jen tak."

Camille si uvědomuje, že jsou kousek od Bourdellova muzea. Dost jasně se mu vybavila tvář *Hérakla lučištníka*. Vítězství hrdiny nad obludami. Camille nikdy nesochal, nikdy na to neměl postavu, a už dávno ani nemaluje, ale dál kreslí, po jeho dlouhé depresi je to dokonce silnější než on, představuje to část toho, čím je, nemůže si pomoci, neustále má tužku v ruce, je to jeho způsob, jak se dívat na svět.

„Znáš *Hérakla lučištníka* z Bourdellova muzea?"

„Ano," odpovídá Louis.

Zatváří se mrzutě.

„Ale říkám si, jestli náhodou není spíš v muzeu Orsay."

„Jsi pořád stejně otravný."

Louis se usmívá. Takováhle věta u Camilla znamená: mám tě rád. Znamená to: jak ten čas letí, jak je to dávno, co jsme pracovali spolu? Znamená to taky: prakticky jsme se neviděli, co jsem zabil Irène, co? Takže je zvláštní setkat se spolu na místě činu. Camille najednou cítí potřebu to vysvětlit:

„Jsem tu místo Morela. Le Guen neměl nikoho po ruce. Poslal mě."

Louis naznačí, že chápe, ale zůstává skeptický. Major Verhoeven přechodně na případu jako tenhle, to je přece jen podivné.

„Zavolej Le Guenovi," pokračuje Camille. „Potřebuju týmy. Hned. Vzhledem k pokročilé hodině toho tolik nestihneme, ale zkusíme to…"

Louis přikývl a chopil se mobilu. Vidí to stejně. Takovýhle případ lze brát ze dvou konců. Od únosce, nebo od oběti. První je určitě daleko. Oběť možná bydlí někde ve čtvrti, možná ji unesli v blízkosti bydliště, oba muži na to myslí nejen kvůli Irènině případu, říká to statistika.

Falguièrova ulice. Dnes večer je zjevně obklopují samí sochaři. Jdou prostředkem ulice, jejíž oba konce zahradily zátarasy. Camille zvedá pohled do pater, všechna okna svítí, je to velká show dnešního večera.

„Máme jediného svědka," říká Louis, když dotelefonoval. „A místo, kde stálo auto použité k únosu. Technici by tu měli za chvíli být."

A zrovna přijíždějí. V rychlosti se odstraňují zátarasy, Louis jim ukazuje prázdné místo u chodníku mezi dvěma vozy. Vystupují čtyři technici i se svým nádobíčkem.

„Kde je?" ptá se Camille.

Major je netrpělivý. Je patrné, že se tu nechce zdržovat. Jeho mobil zavibroval.

„Ne, pane prokurátore," říká do něj. „Než k nám ta informace dorazila přes komisařství patnáctého obvodu, bylo na uzavírky už příliš pozdě."

S prokurátorem mluví suše, na hranici zdvořilosti. Louis se diskrétně vzdálil. Chápe Camillovu netrpělivost. U nezletilé oběti by už spustili celostátní poplach, ale jde o dospělou ženu. Musejí si poradit sami.

„Co žádáte, bude velice obtížné, pane prokurátore," říká Camille.

Ještě víc ztlumil hlas. A mluví příliš pomalu. Ti, kdo ho znají, vědí, že to nevěstí nic dobrého.

„Víte, pane, jak tu s vámi mluvím, kolem je" – dívá se nahoru – „řekl bych tak sto lidí v oknech. Týmy zaměřené na okolí o tom budou informovat dvě stě tři sta dalších. Jestli víte, jak se za takových okolností vyhnout rozšíření zprávy, rád si nechám poradit."

Louis se v duchu usměje. To je celý Verhoeven. To miluje. Protože vidí, že je takový, jako býval vždycky. Za čtyři roky zestárl, ale pořád je stejně bez zábran. Pro nadřízené občas úplná pohroma.

„Samozřejmě, pane prokurátore."

Z jeho tónu je jasně patrné, že ať už jde o cokoli, Camille rozhodně nemá v úmyslu právě daný slib dodržet. Zavěsil. Ten hovor mu zkazil náladu ještě víc než okolnosti.

„A vůbec, sakra, kde ten tvůj Morel vězí?"

To Louis nečekal. „Tvůj Morel." Camille je nespravedlivý, ale Louis ho chápe. Naložit tenhle případ chlapovi jako Verhoeven, který už tak má sklony ke komplikovanosti…

„V Lyonu," odpovídá Louis klidně. „Na evropském semináři. Vrací se pozítří."

Znovu se vydali na cestu ke svědkovi, jehož hlídá uniformovaný policista.

„S tím jděte někam!" durdí se Camille.

Louis mlčí. Camille se zastavuje.

„Promiň, Louisi."

Ale jak to říká, nedívá se na něj, dívá se na své nohy, pak znovu na okna obsazená všemi těmi lidmi hledícími stejným směrem, jako z vlaku odjíždějícího do války. Louis by rád něco řekl, ale co, nemá to cenu. Camille se rozhodl. Konečně se na Louise podíval:

„Hele, budeme dělat jako by…"

Louis si odhrnuje kadeř z čela. Pravou rukou. Odhrnování patky u něho představuje úplnou řeč. Pravá ruka v této chvíli znamená, jasně, souhlasím, budeme dělat jako kdyby. Louis ukazuje na postavu za Camillem.

Je to čtyřicátník. Venčil psa, jakousi věc sedící mu u nohou, kterou Bůh musel stvořit, když byl strašlivě unavený. Camille a pes na sebe pohlédli a okamžitě po-

cítili vzájemnou nenávist. Pes zavrčel, pak s kňučením couvl, až narazil na páníčkovy nohy. Z nich obou je však při pohledu na Camilla pán ještě překvapenější než pes. Podíval se na Louise s údivem, že někdo takové velikosti se u policie může stát velitelem.

„Major Verhoeven," představuje se Camille. „Chcete vidět můj průkaz, nebo mi věříte?"

Louis si vychutnává situaci. Ví, jak to bude pokračovat. Svědek řekne:

„Ne, ne, to je dobré… Já jen, že…"

Camille mu skočí do řeči a zeptá se:

„Že co?"

Svědek se začne zamotávat:

„Nečekal jsem, že… víte… myslel jsem jaksi…"

Dál existují dvě řešení. Buď Camille toho chlápka dotlačí tam, kam od začátku směřuje, a zmáčkne ho tak, až bude žadonit o milost, někdy umí být nelítostný. Nebo toho nechá. Tentokrát toho Camille nechal. Mají tu únos. Naléhavé.

Svědek tedy venčil psa. A viděl, jak unášejí ženskou. Před jeho očima.

„V jednadvacet hodin," říká Camille. „Tou hodinou jste si jistý?"

Svědek je jako všichni, když o něčem mluví: v podstatě mluví o sobě.

„Jistě, protože v půl se vždycky dívám na bouračky na No-Limit…! Šel jsem se psem těsně před tím."

Začnou tím, jak útočník vypadal.

„Viděl jsem ho ze tří čtvrtin, chápete. Ale velký chlap, takový svalovec."

Má vážně dojem, že jim ohromně pomáhá. Camille na něj zírá, už ho má dost. Vyslýchá ho Louis. Vlasy? Věk? Oblečení? Moc dobře neviděl, těžko říct, obyčejné. Co s tím…

„Dobře. A co to auto?" povzbuzuje ho Louis.

„Bílá dodávka. Taková, jakou mívají řemeslníci, chápete?“

„Jací řemeslníci?“ vkládá se do toho Camille.

„No, já nevím, třeba… fakt nevím, prostě řemeslníci.“

„A co vás na tu myšlenku přivedlo?“

Je cítit, že Verhoeven výslech přebírá. Chlápek na něj kouká s otevřenými ústy.

Nakonec pronesl: „Řemeslníci takové dodávky mívají všichni, ne?“

„Ano,“ opáčil Camille, „a užívají jich k tomu, že na ně napíšou svoje jméno, telefon a adresu. Je to taková pojízdná reklama zadarmo, víte? Takže co měl napsáno tenhle váš řemeslník?“

„No právě že tenhle tam neměl nic. Já tedy vůbec nic neviděl.“

Camille vytahuje zápisník.

„Píšu si. Říkali jsme tedy… neznámá žena… unesená neznámým řemeslníkem v neidentifikovaném vozidle, zapomněl jsem snad něco?“

Psův páníček propadá panice. Rty se mu chvějí. Obrací se k Louisovi, chtěl jsem prokázat službu, ale to si počkáte, než to zase zkusím.

Camille vyčerpaně zavírá notes a odvrací se. Svědka přebírá Louis. Toto jediné svědectví toho mnoho neříká, musejí si s tím vystačit. Camille poslouchá výslech pokračující za jeho zády. Značka vozidla („ford, možná… Já auta moc neznám, víte, už dávno žádné ne…“), ale obětí je žena („naprosto jistě“). Popis muže zůstává neurčitý („Byl v každém případě sám, neviděl jsem nikoho jiného…“). Zbývá způsob provedení. Násilnický.

„Křičela, bránila se… Vrazil jí ránu pěstí do břicha… Nijak ji nešetřil! Právě tehdy jsem vykřikl. Snažil jsem se ho zastrašit, chápete…“

Camilla toto upřesnění zasáhlo, jako by každá ta rána byla určena jemu. V den, kdy unesli Irène, ji viděl

jeden obchodník a bylo to stejné, nic nedokázal říct, nic neviděl, nebo málem. Totéž. Uvidíme. Obrací se a vrací se k nim.

„Kde přesně jste byl?“ ptá se.

„Tamhle…“

Louis se dívá na zem. Chlap natahuje paži a míří ukazováčkem.

„Ukažte mi to.“

Louis zavírá oči. Napadlo ho totéž co Camilla, ale to, co jde udělat Verhoeven, by on nedělal. Svědek táhne psa, jde po chodníku v doprovodu dvou strážníků a zastaví se.

„Asi tak tady…“

Odhaduje, obrací se na jednu i na druhou stranu, zamyšleně se zašklebí, jo jo, asi tady. Camille chce, aby to potvrdil.

„Tady? Ne o kus dál?“

„Ne, ne,“ odpovídá svědek vítězně.

Louis dospěl ke stejnému závěru jako Camille.

„On do ní taky kopal, dokážete si to představit…“ říká ten člověk.

„Dokážu, dokonale,“ připouští Camille. „Takže vy jste tady, to je asi tak kolik?“

Tázavě hledí na svědka.

„… tak čtyřicet metrů?“

Ano, ten chlap s odhadem souhlasí.

„Vidíte, jak tady mlátí ženskou, jak ji unáší, čtyřicet metrů od vás, a vy se statečně zmůžete na co: že vykřiknete.“

Vzhlédl ke svědkovi, který rychle zamrkal, jako pod vlivem silné emoce.

Camille beze slova vzdychl, poodešel, jen se naposledy podíval na čokla, který vypadá stejně statečně jako jeho pán. Je zjevné, že má obrovskou chuť do něj kopnout.

Cítí, jak to říct, hledá slovo, jakousi úzkost, pocit, jako když ho zasáhne elektrický proud. Kvůli Irène. Obrátil se, hledí do liduprázdné ulice. A konečně jím otřáslo cosi jako výboj. Pochopil. Doposud dělal svou práci, technickou, metodickou, organizovanou, pouštěl se do věcí, které se od něho očekávají, ale teprve teď, poprvé od chvíle, co přišel, si doopravdy uvědomil, že tady na tom místě před necelou hodinou unesli ženu z masa a krve, křičela, bili ji a strčili do dodávky, je v zajetí, vyděšená, možná mučená, každá minuta je tu drahá, a on se do toho pořádně nedal, protože si chce udržet odstup, chránit se, nechce dělat svou práci, práci, kterou si vybral. A u které zůstal i po Irènině smrti. Mohls to udělat jinak, říká sám sobě, ale neudělals. Jsi tady právě teď a tvoje přítomnost má jediný důvod: najít tu ženu, kterou právě unesli.

Camilla se zmocňuje závrať. Jednou rukou se opírá o kapotu nějakého auta, druhou si povoluje uzel na kravatě. Ocitnout se za těchto zvláštních okolností nejspíš není dobrá věc pro člověka, který se nechá neštěstím tak snadno rozhodit. Louis k němu přistoupil. Kdokoli by se zeptal: „Je vám dobře?“ Ale ne Louis. Zůstává stát vedle Camilla, dívá se jinam, jako kdyby čekal na verdikt, trpělivě, pohnutě, znepokojeně.

Camilla nevolnost přechází, jako by se otřepal. Zavolal na techniky z identifikačního, tři metry od něj:

„Co máte?“

Jde k nim, odkašlává si. Potíž s místem činu přímo na ulici je v tom, že najdete spoustu bůhvíjakých věcí, a kdo pak má vědět, které z nich souvisejí s vaším případem?

Větší z obou techniků k němu zvedl hlavu:

„Nedopalky, minci…“ – sklání se k plastovému sáčku ležícímu na kufříku – „je cizí, lístek z metra a o kus

dál ti můžu nabídnout papírový kapesník (použitý) a plastový uzávěr od propisky."

Camille se dívá na průhledný sáček s lístkem z metra, zvedá ho proti světlu.

Chlápek dodává: „A zjevně s ní pořádně zatřepali."

Jeho kolega opatrně sterilní špachtlí nabírá zbytky zvratků ze stružky pod chodníkem.

U zátarasů se něco děje. Přichází skupinka uniformovaných policistů. Camille je počítá. Le Guen mu jich posílá pět.

Louis ví, co má dělat. Tři týmy. Předá jim první informace, mají pročesat okolí, vzhledem k dané hodině se daleko nedostanou, vydává příkazy, s Camillem už jsou sehraní. Poslední policista zůstane s Louisem, vyslechnou sousedy, zavolají dolů ty, kteří se dívají z oken a jsou nejblíž místu únosu.

Kolem třiadvacáté hodiny Louis Neodolatelný vyčenichal jediný činžák v ulici, který má ještě v přízemí domovnici, v Paříži už vzácnost. Okouzlil ji svou elegancí. Díky tomu se její domovnický byt stal generálním štábem policie. Vzrůst jejich velitele vyvolal v domovnici příval citů. Postižení toho muže ji zasáhlo jako pohled na opuštěná zvířátka. Pěstí si zacpala ústa, ach božíčku, božíčku. Při takové podívané se rozplývá soucitem, podklesla jí kolena, jestlipak to není smutné. Pokradmu se dívá na majora a bolestně mhouří oči, jako by měl nějaké otevřené zranění a ona sdílela jeho utrpení.

Stranou se zeptala Louise:

„Nechcete, abych pro vašeho šéfa sehnala malou židličku?"

Jako by se Camille zmenšoval, jakmile jde o zařízení.

„Ne, děkuji," odpovídá Louis Oddaný, zavíraje oči. „Takhle je to v pořádku, nesmírně vám děkujeme, madam."

Louis se na ni úžasně usmál. Výsledek se dostavil, udělala plnou konvici kávy pro všechny.

Camillovi k šálku přidala maličkou moka lžičku.

Všechny týmy pracují, Camille upíjí svou kávu pod soucitným pohledem domovnice. Louis přemýšlí. To je jeho parketa, Louis je intelektuál, přemýšlí neustále. Snaží se věci pochopit.

„Výkupné…“ nadhazuje opatrně.

„Sex…“ připojuje se Camille. „Šílenec…“

Mohli by uvést všechny lidské vášně: chuť ničit, vlastnit, vzbouřit se, dobývat. Jeden i druhý viděli dost vražedných vášní a teď tu sedí v domovnickém bytě nehnutě… Jako by neměli co na práci.

Pročesali okolí, lidi z oken svolali dolů, porovnali svědectví, povídačky, domněnky různých osob, zvonili u dveří na základě jistoty, která se vzápětí rozplynula, strávili tím část noci.

A zatím nic. Unesená žena nejspíš nebydlí ve čtvrti, nebo v každém případě ne v nejbližším okolí místa činu. Nezdá se, že by ji tu někdo znal. Mají tři popisy žen, které jsou někde na cestách, které tu déle nikdo neviděl, které by mohly odpovídat…

Camille v tom nenachází nic užitečného.

3

Probudil ji chlad. A pohmožděniny, cesta totiž byla dlouhá. Protože byla svázaná, nemohla zabránit tomu, aby se její tělo převalovalo a naráželo na stěny. Když se pak dodávka konečně zastavila, muž otevřel dveře, hodil na ni jakousi plastovou plachtu a tu svázal. Pak si ji hodil přes rameno. Je hrozné stát se pouhým balíkem, je hrozné pomyšlení, že jste vydaní na milost muži, který si vás může takhle hodit přes rameno. Hned si představíte, čeho všeho je schopný.

Při pokládání balíku na zem ani při jeho tažení se pak ani trochu nenamáhal být opatrný, dokonce ho nechal i skutálet ze schodů. Hrany schodů jí otloukly všechna žebra a nemohla si nijak chránit hlavu. Alex řvala, ale muž pokračoval v cestě. Když hlavou narazila podruhé, tentokrát týlem, omdlela.

Kolik času od té doby uplynulo, nedokáže odhadnout.

Teď už neslyší žádný hluk, ale je jí strašná zima na ramena, na paže. A nohy má ledové. Lepicí páska je tak utažená, že krev nemůže proudit. Otvírá oči. Přinejmenším se snaží je otevřít, protože to levé zůstává slepené. Ani ústa se neotvírají. Široká lepicí páska. Na to si nepamatuje. Asi když byla v bezvědomí.

Alex leží na zemi, schoulená na boku, paže svázané za zády, nohy svázané dohromady. Bolí ji kyčel, na níž spočívá celá její váha. Pomalu se vynořuje z mdlob, bolí ji všechno jako po automobilové nehodě. Snaží se zjistit, kde se nachází. Zakroutila kyčlí a podařilo se jí lehnout na záda, ramena ji strašně bolí. Oko se konečně rozlepuje, ale žádný obraz nevnímá. Mám ho vyražené, zděsila se Alex. Ale po několika vteřinách jí polootevřené oko posílá rozmazaný obraz, jako by přicházel z jiné planety vzdálené celé světelné roky.

Začichala, snažila se soustředit, uvažovat. Je to nějaký hangár nebo skladiště. Velké prázdné místo s rozptýleným světlem shora. Podlaha je tvrdá, vlhká, pach špinavého deště, stojaté vody, proto je jí taková zima: to místo je promáčené.

První, co se jí vybavilo, je vzpomínka na toho chlapa, jak ji tiskne k sobě. Jeho nakyslý pach, silný, pach potu, živočišný. V tragických momentech člověka napadají mnohdy bezvýznamné myšlenky: vyrval mi vlasy, to jí přišlo na mysl jako první. Představila si svou hlavu se širokým prořídlým pásem, celá hrst vlasů vytržená, rozplakala se. Vlastně ji nerozplakala ani tak tato

představa, jako všechno, co se jí právě stalo, únava, bolest. A strach. Pláče, a je těžké plakat takto s páskou, která vám svírá ústa, dusí se, rozkašlala se, a je také těžké kašlat, škrtí ji to, do očí jí vyhrkly slzy. Zvedá se jí žaludek. Nelze ani zvracet. Ústa má plná jakési žluči, kterou musí spolknout. Trvá jí to strašně dlouho. Je to hnus.

Alex se usilovně snaží dýchat, snaží se to pochopit, analyzovat. Přestože situace vypadá beznadějně, snaží se trochu uklidnit. Chladnokrevnost vždycky nestačí, ale bez ní jste ztracení zaručeně. Alex se snaží upokojit, zpomalit srdeční tep. Pochopit, co se jí to stalo, co tady dělá, proč se tu ocitla.

Přemýšlet. Má bolesti, ale taky ji trápí močový měchýř, stlačený, plný. V tomto ohledu nebyla nikdy moc odolná. K rozhodnutí nepotřebuje ani dvacet vteřin, uvolní svěrač a močí pod sebe, dlouho. Neznamená to porážku, protože se tak rozhodla sama. Kdyby to neudělala, trápila by se dál, kroutila by se celé hodiny a nakonec by k tomu stejně došlo. A vzhledem k situaci existuje spousta jiných věcí, jichž se obávat, potřeba močit by představovala zbytečnou překážku. Jenže za pár minut jí je ještě víc zima, a na to nepomyslela. Alex se třese a už neví proč, jestli zimou, nebo strachy. Vybavují se jí dvě představy: ten muž v metru vzadu ve vagonu, jak se na ni usmívá, a jeho obličej, když ji tiskl k sobě těsně předtím, než ji hodil do auta. Když dopadla, pořádně to zabolelo.

Náhle v dálce slyší bouchnutí kovových dveří a jeho ozvěnu. Alex okamžitě přestala brečet, je ve střehu, napjatá k prasknutí. Pak se pohybem beder znovu položila na bok a zavřela oči, připravená dostat první ránu, protože on ji zbije, proto ji unesl. Alex ani nedýchá. Zdálky slyší muže přicházet, klidně, těžkým krokem. Konečně se zastavil před ní. Mezi řasami rozeznává

jeho boty, těžké, dobře vyčištěné boty. Nic neříká. Tyčí se nad ní beze slova a tak setrvává dlouho, jako by dozíral na její spánek. Alex se rozhoduje, otvírá oči a zvedá k němu pohled. Má ruce za zády, tvář skloněnou, nezračí se v ní žádný záměr, prostě se nad ní naklání jako nad… nějakou věcí. Při pohledu zespodu je jeho hlava působivá, huňaté černé obočí mu stíní a zčásti zakrývá oči, ale především jeho čelo, širší než zbytek obličeje, jako by přetékalo. Vypadá proto trochu zaostale, tupě. Zatvrzele. Alex hledá správné slovo. Žádné nenachází.

Chtěla by něco říct. Brání jí v tom lepicí páska. Stejně by se zmohla jen na „Prosím vás…“ Přemýšlí, co by mu mohla říct, kdyby jí pásku sundal. Vážně by chtěla vymyslet něco jiného než žadonění, ale nic ji nenapadá, vůbec nic, žádná otázka, žádná žádost, jen úpěnlivá prosba. Slova se jí nevybavují, Alexin mozek strnul. Jen zmateně toto: unesl ji, svázal, hodil ji sem, co s ní udělá?

Alex pláče, nemůže si pomoci. Muž beze slova odchází. Jde až do rohu haly. Rozmáchlým pohybem stahuje jakousi plachtu, Alex nevidí, co bylo pod ní. A stále to magické, iracionální zaříkávání: prosím, ať mě nezabije.

Muž je k ní otočen zády, ohnutými, jak oběma rukama pozpátku vleče něco těžkého, bednu? Drhne to o betonovou podlahu. Má na sobě tmavošedé plátěné kalhoty, pruhovaný svetr, široký, vytahaný, vypadá, že ho nosí už léta.

Po několika metrech takto pozpátku přestává tahat, zvedá pohled ke stropu, jako by cosi rozměřoval, pak zůstává s rukama v bok, jako by si rozmýšlel, jak má postupovat. Nakonec se obrátil. A pohlédl na ni. Přistoupil k ní, sklonil se, poklekl s kolenem u její tváře, natáhl paži a jednou ranou přesekl lepicí pásku, která

jí svazuje kotníky. Pak svou velkou rukou chytil růžek lepicí pásky v koutku Alexiných úst a prudce trhnul. Alex bolestí vykřikla. Chlapovi stačí jedna ruka, aby ji postavil. Pravda, Alex není příliš těžká, ale přece jen, jednou rukou! Zamotala se jí hlava, ve vzpřímené poloze se jí prudce odkrvila, celé tělo se znovu zapotácelo. Čelo jí sahá do výše mužovy hrudi. Drží ji za rameno, tiskne pevně, obrací ji. Nestačila říct ani slovo, náhlým pohybem přeřízl pouta na zápěstí.

Alex tedy sebrala veškerou odvahu, nepřemýšlí, vyhrkla slova, která jí přišla první na mysl:

„Snažně vás p… prosím…“

Nepoznává vlastní hlas. A navíc koktá, jako v dětství, jako v dospívání.

Stojí proti sobě, je to okamžik pravdy. Alex je tak vyděšená při představě, co by jí mohl provést, že najednou chce raději zemřít, hned, o nic neprosit, ať ji zabije, teď. Nejvíc se bojí toho čekání, na něž se její fantazie zaměřuje na plné obrátky, myslí na to, co by jí mohl udělat, zavírá oči a vidí své tělo, jako by jí nepatřilo, tělo ležící ve stejné pozici jako před chvílí, plné ran, hojně krvácí, trpí, je to, jako by to ani nebyla ona, ale je to ona. Vidí se mrtvá.

Chlad, pach moči, stydí se a má strach, co se stane, jen aby mě nezabil, prosím, ať mě nezabije.

„Svlíkni se,“ přikázal jí muž.

Hluboký, pevný hlas. Jeho příkaz je strohý, uvážený. Alex otevřela pusu, ale nemá čas ze sebe vypravit ani slabiku a dostává takovou facku, že se zapotácela, vyvedená z rovnováhy udělala krok stranou, pak další a padá na zem, hlavou narazila na podlahu. Muž k ní pomalu přišel a popadl ji za vlasy. Strašlivě to bolí. Zvedl ji, Alex cítí, že jí vyrve všechny vlasy z hlavy, oběma rukama se chytila kštice a snaží se mu v tom zabránit, nohy bezděčně nacházejí sílu a Alex stojí. Když

ji uhodil podruhé, ještě ji držel za vlasy, takže její tělo sebou jenom škublo a hlava se pootočila. Rozlehlo se to strašně nahlas, Alex už skoro nic necítí, je otupená bolestí.

„Svlíkni se," opakuje muž. „Do naha."

A pustil ji. Alex omráčeně udělala krok, snažila se zachytit, padá na kolena, zadržela bolestné zakvílení. Přistoupil k ní a sklonil se. Nad ní jeho velký obličej, jeho těžká hlava s nepoměrně velkou lebkou, jeho šedé oči…

„Rozumíš?"

A čeká na odpověď, zvedá doširoka otevřenou ruku, Alex kvapně odpovídá „ano" a několikrát to opakuje, „ano, ano, ano", okamžitě vstává, udělá všechno, co ten člověk chce, jen aby ji už nebil. Kvapně, aby pochopil, že je ve všech ohledech zcela ochotná ho poslechnout, si svlékla tričko, strhla si podprsenku, chvatně se snaží rozepnout knoflíky džínů, jako by ji šaty najednou pálily, chce být co nejrychleji nahá, aby nedostala další ránu. Alex se kroutí, stahuje si vše, co na sobě má, všechno, rychle, a pak si stoupla, paže nechala spuštěné podél těla, a teprve v té chvíli si uvědomila, co všechno ztratila a co už nikdy nezíská. Její porážka je naprostá, když se svlékala tak rychle, se vším souhlasila, řekla ano na cokoli. Jistým způsobem Alex právě zemřela. Znovu se jí vracejí velmi vzdálené pocity. Jako by se ocitla vně vlastního těla. Možná právě proto nachází sílu k tomu, aby se zeptala:

„Co chce… chcete?"

Je pravda, že muž nemá prakticky žádné rty. Dokonce i když se usměje, je zřejmé, že je to cokoli, jenom ne úsměv. V tomto okamžiku je to výraz tázavý.

„Co mi můžeš nabídnout, ty špinavá děvko?"

Snažil se do toho vložit kus labužnictví, jako by ji zkoušel upřímně svést. Alex ta slova dávají smysl. Pro

všechny ženy ta slova mají určitý smysl. Polkla naprázdno. Pomyslela si: nezabije mě. Její mozek se sevřel kolem této jistoty a pevně se jí drží, aby nepřipustil nic, co by jí odporovalo. Cosi v ní jí říká, že potom ji stejně zabije, ale uzel kolem jejího mozku se utahuje, utahuje, utahuje…

„Můžete se… se mnou vy… vyspat…," řekla.

Ne, to není ono, cítí, že tímhle způsobem to nebude…

„Můžete mě z… znásilnit," upřesňuje. „Můžete se mnou dělat, co ch… chcete…"

Mužův úsměv strnul. Ustoupil o krok dozadu a z odstupu si ji prohlíží. Od hlavy po paty. Alex rozpažuje, chce vypadat odevzdaně, nabízet se, chce ukázat, že se vzdala jakékoli vlastní vůle, že vše ponechává na něm, že je jeho, chce získat čas, nic než čas. Za těchto okolností čas znamená přežití.

Muž na ni klidně hledí, pomalu sjíždí pohledem shora dolů a nakonec se dlouze zastaví na jejím pohlaví. Alex se nehýbá, muž mírně naklání hlavu, tázavě. Alex se stydí za to, co je, a že mu to ukazuje. A jestli se mu nelíbí, jestli mu to nestačí, to málo, co mu může nabídnout, co udělá? Muž potřásl hlavou, jako by byl zklamaný, nespokojený, ne, tohle nepůjde. A aby to dal jasně najevo, natáhl ruku, uchopil Alexinu pravou bradavku mezi palec a ukazovák a zakroutil tak rychle a tak prudce, že se složila v pase a okamžitě zaječela.

Pustil ji. Alex se chytila za ňadro, oči vyvalené, lapá po dechu, poskakuje z nohy na nohu, bolest ji oslepuje. Bezděčně jí vytryskly slzy, když se zeptala:

„Co… co chce… chcete dělat?"

Muž se usmál, jako by jí chtěl připomenout něco očividného:

„Co asi… Budu se dívat, jak chcípáš, ty zatracená děvko."

Načež ukročil stranou, jako herec.

Alex najednou vidí za něj. Na podlaze elektrická vrtačka vedle dřevěné bedny, nepříliš veliké. Asi tak jako lidské tělo.

4

Camille podrobně zkoumá plán Paříže. Před domovnickým bytem uniformovaný policista vyslaný z komisařství tráví čas vysvětlováním zvědavcům, sousedům, že tu nemají zůstávat, ledaže chtějí podat podstatné svědectví týkající se únosu. Únosu! Je to atrakce, trochu jako nějaké představení. Chybí hlavní hvězda. Ale to nevadí, už pouhé kulisy působí magicky. Celý večer si lidé to slovo opakují, jako na vesnici, nevycházejí z údivu, ale kdo, kdo, kdo, nevím, vždyť ti to povídám, podle toho, co jsem slyšel, nějaká ženská, ale známe ji, řekni, známe ji? Řeči nabývají na objemu, dokonce i děti sešly dolů, aby se podívaly, touhle dobou by už měly být v posteli, ale všichni ve čtvrti jsou tou nečekanou situací rozrušení. Někdo se ptá, jestli přijedou z televize, policistovi na stráži kladou neustále tytéž otázky, zůstávají tu celé čtvrthodiny nečinně, čekají kdoví na co, jen aby tam byli v případě, že by se konečně něco stalo, ale nic se neděje, takže zvěsti postupně utichají, zájem opadá, připozdívá se totiž, ještě pár hodin, a noc pokročí, z nynější atrakce bude rušení, z oken se ozývají první protesty, teď chtějí lidé spát, teď chtějí ticho.

„Tak ať si zavolají policii," utrousil Camille.

Louis je klidnější, jako vždy.

Na plánu zvýraznil osy sbíhající se k místu únosu. Ta žena mohla přijít čtyřmi možnými trasami, než ji unesli. Z Falguièrova náměstí nebo od Pasteurova bulváru, ulicí Vigée-Lebrun nebo z opačné strany

ulicí du Cotentin. Mohla taky jet autobusem, číslo 88 nebo 95. Stanice metra jsou od místa únosu dost vzdálené, ale je to také možnost. Pernety, Plaisance, Volontaires, Vaugirard…

Jestli se nic nenajde, zítra bude nutné perimetr rozšířit, pročesat to ještě dál ve snaze najít sebemenší stopu, k tomu je třeba počkat, až ti blbečci vstanou, počkat do zítřka, jako kdybychom měli čas.

Únos je zločin dost zvláštního typu: oběť nemáte před očima jako u vraždy, musíte si ji představit. O to se Camille právě pokouší. Objevuje se mu pod tužkou: silueta ženy kráčející ulicí. Podíval se na ni z odstupu: příliš elegantní, trochu světačka. Na kreslení ženských tohohle typu je Camille možná už příliš starý. Mezi telefonováním škrtá, začíná znovu. Proč ji vidí jako mladou? Unáší někdo staré ženy? Poprvé na ni nemyslel jako na ženu, nýbrž jako na děvče. Ve Falguièrově ulici unesli „děvče". Vrací se ke kreslení. V džínách, s krátkými vlasy, taška přes rameno. Ne. Jiný obrázek, teď má rovnou sukni, velká prsa, nespokojeně ji škrtá. Vidí ji jako mladou, ale v podstatě ji nevidí. A když ji vidí, je to Irène.

V životě neměl žádnou jinou ženu. Uvážíme-li vzácnost příležitostí, které se naskytnou muži jeho vzrůstu, určitý pocit viny, trochu znechucení sebou samým a obavy z toho, co by znamenalo opět navázat normální vztahy s ženami, jeho sexuální potřeby závisely na protnutí příliš mnoha okolností, takže k tomu nedošlo. Vlastě ano, jednou. Vytáhl z bryndy jistou dívku, trochu přivřel oči. V danou chvíli v jejích očích uviděl úlevu, víc nic. A pak se s ní setkal nedaleko svého bydliště, jakoby náhodou. Dali si skleničku na zahrádce La Marine, pak povečeřeli a nevyhnutelně to šlo dál, šli si nahoru vypít poslední skleničku a pak… Normálně to není nic, co by měl poctivý policajt udělat. Ale byla vážně milá, tro-

chu mimo realitu, zdálo se, že chce upřímně poděkovat. Dobrá, tohle si pak Camille opakoval, aby se zbavil pocitu provinění. Přes dva roky se nedotkl ženy, to samo o sobě byl důvod, ale nedostatečný. Dopustil se čehosi nepěkného. Něžný a klidný večer, nedomnívali se, že by bylo namístě hrát si na nějaké city. Na stanici se dozvěděla, co se mu přihodilo, jeho příběh všichni znají, Verhoevenovu ženu zavraždili. Řekla pár prostých vět, takových všedních, svlékla se vedle a bez úvodu hned přešla k věci, hleděli si do očí, Camille je zavřel jen na konci, nemohl se zachovat jinak. Čas od času se potkávají, ona bydlí poblíž. Může jí být takových čtyřicet. A je o patnáct centimetrů vyšší než on. Anne. Je taky důvtipná: nespala u něj, říkala, že raději půjde domů. Camillovi to ušetřilo trápení, uvítal to. Když se potkají, Anne dělá, jako by se nic nestalo. Naposledy kolem nich byli nějací lidé, ale i tak si s ním podala ruku. Proč na ni teď myslí? Je to typ ženy, jakou může mít muž chuť unést?

V duchu se Camille obrací k únosci. Zabít můžete druhého mnoha způsoby a z mnoha různých důvodů, ale únosy jsou si podobné. A jedna věc je jistá: abyste někoho unesli, vyžaduje to přípravu. Může se to samozřejmě stát i z náhlého popudu, okamžitého vzteku, ale to je dost vzácné a vezme to rychlý konec. Většinou se únosce chystá, pečlivě připravuje, promýšlí a organizuje. Statistika není moc příznivá, rozhodující jsou první hodiny, naděje na přežití rychle klesají. Rukojmí člověku překáží, většinou se ho chce rychle zbavit.

První trefu zaznamenal Louis. Obvolal všechny řidiče autobusů, kteří jezdili mezi sedmou a půl desátou večer. Jednoho po druhém budil.

„Řidič čísla 88, který jel poslední," řekl Louis Camillovi a zakrýval přitom mikrofon telefonu. „Kolem

jednadvacáté hodiny. Pamatuje si na dívku, která se rozběhla, aby autobus chytila, ale pak si to rozmyslela."

Camille odložil tužku a zvedl hlavu.

„Na jaké zastávce?"

„Pasteurův ústav."

Zachvění podél páteře.

„Proč si na ni pamatuje?"

Louis tlumočí otázku.

„Byla hezká," řekl Camillovi.

Znovu zakrývá mluvítko.

„Hodně hezká."

„Aha…"

„A hodinou si je jistý. Mávli na sebe, usmála se na něj, řekl jí, že on jede ten večer poslední, ale ona raději šla pěšky Falguièrovou ulicí."

„Po kterém chodníku?"

„Po pravém, při pohledu dolů."

Správný směr.

„Popis?"

Louis žádá o upřesnění, ale nedozvídá se nic podstatného.

„Neurčitý. Velice neurčitý."

To je potíž s opravdu hezkými dívkami: člověka tak okouzlí, že podrobnosti nevnímá. Jediné, na co si pamatují, jsou oči, ústa, zadek nebo všechny tři tyto věci, ale co měla na sobě, ani náhodou… To je problém s mužskými svědky, ženy bývají přesnější.

O podobných věcech Camille přemítá po část noci.

Kolem půl třetí ráno už udělali všechno, co udělat měli. Teď nezbývá než doufat, že se rychle něco stane, nějaká událost, která jim poskytne první vodítko, žádost o výkupné, která otevře nové možnosti. Nález těla, který všechny jiné možnosti vyloučí. Nějakou stopu, něco, čeho by se mohli chytit.

Nejnaléhavější je ovšem pokud možno zjistit totožnost oběti. Prozatím centrála mluví jasně: nikdo nenahlásil zmizení, které by mohlo té ženě odpovídat.

Nic v okolí místa únosu.

A to už uběhlo šest hodin.

5

Je to dřevěná klec. Prkna jsou od sebe na deset centimetrů; je dokonale vidět, co je uvnitř. Prozatím nic, je prázdná.

Muž uchopil Alex za rameno, neuvěřitelnou silou ji sevřel a táhl k bedně. Pak se odvrátil a dělal, jako by tam vůbec nebyla. Vrtačka je ve skutečnosti elektrický šroubovák. Odšrouboval jednu horní lať, pak druhou. Je otočený zády, skloněný. Jeho zarudlý tlustý zátylek je orosený potem… Neandertálec, napadlo Alex.

Stojí hned za ním, trochu stranou, nahá, jednu paži přes prsa, druhou rukou si zakrývá pohlaví, protože se za ně dosud stydí, i v této situaci, je to šílené, když si to člověk uvědomí. Zimou se roztřásla od hlavy k patě, čeká, naprosto pasivně. Mohla by se o něco pokusit. Vrhnout se na něj, udeřit ho, utíkat. Skladiště je pusté a obrovské. Tamhle, asi patnáct metrů před nimi, otvor, jako široký průlom, kdysi tuhle halu zavírala velká posuvná vrata, teď zmizela. Zatímco muž odšroubovává prkna, Alex se snaží znovu nastartovat mozek. Utéct? Praštit ho? Pokusit se mu vyrvat tu vrtačku? Co udělá, až bednu rozmontuje? Říkal, že ji nechá chcípnout, co přesně to znamená? Jak ji zabije? Alex si uvědomuje, že její mysl v pouhých několika hodinách urazila alarmující kus cesty. Od „nechci umřít“ dospěla k „jen ať to udělá rychle“. V okamžiku, kdy si to uvědomila, se staly dvě věci. V první řadě se jí v hlavě objevila jednoduchá, odhodlaná, zarputilá myšlenka: nedej se, nesmiřuj se

s tím, bojuj, klaď odpor. Vzápětí se muž otočil, odložil šroubovák a natáhl paži po Alexině ramenu, aby ji chytil. V Alexině mozku vybuchlo okamžité rozhodnutí, jako by náhle praskla bublina, a rozběhla se k otvoru na druhé straně haly. Muže ta rychlost zaskočila, neměl čas zareagovat. V několika mikrosekundách Alex přeskočila bednu a běží, bosa, jak rychle dokáže. Konec chladu, konec strachu, žene ji vůle utéct, dostat se odsud. Podlaha je ledová, tvrdá, kluzká, protože je vlhká, holý beton s kostrbatým povrchem, ale ona nic necítí, doslova ji vtahuje její běh. Déšť podlahu zmáčel, Alexiny nohy rozstřikují velké louže zahnívající vody. Neotáčí se, opakuje si „utíkej, běž, běž", neví, jestli se za ní rozběhl i muž. Jsi rychlejší. To je jisté. On je starý, těžký, ty jsi mladá, štíhlá. Jsi živá. Alex doběhla k otvoru, malinko zpomalila, jen aby zahlédla vzadu v hale další otvor, podobný tomu, kudy právě proběhla. Všechny haly jsou stejné. Kde je východ? Představa, že vyběhne z této budovy úplně nahá a ocitne se tak na ulici, ji vůbec nenapadla. Srdce jí tluče závratnou rychlostí. Alex umírá touhou se otočit, zjistit, jaký má náskok před tím mužem, ale především umírá potřebou se odsud dostat. Třetí hala. Tentokrát se Alex zastavila bez dechu a málem se na místě zhroutila, ne, nemůže tomu uvěřit. Znovu se rozběhla, ale slzy už se jí hrnou do očí, je na konci budovy, před otvorem, který měl vést ven.

Je zazděný.

Velké červené cihly, mezi nimiž kane malta, která je spojuje a kterou nikdo neuhladil, jen nahrubo nahodil, aby dveře zaslepil. Alex hmatá po cihlách, které jsou také vlhké. Je tu zavřená. Prudce na ni znovu dolehla zima, buší pěstí do cihel, začíná řvát, možná ji někdo na druhé straně uslyší. Řve, nedostává se jí slov. Pusťte mě ven. Prosím vás. Alex buší silněji, ale jen se vyčer-

pává, radši se úplně přilepila ke zdi jako ke stromu, jako by s ní chtěla splynout. Už nekřičí, už ani hlásek, jen žadonění, které zůstává uvízlé v hrdle. Tiše vzlyká a zůstává přilepená na stěnu jako plakát. A najednou přestane, protože cítí mužovu přítomnost, těsně za sebou. On nepospíchá, došel za ní klidně, Alex slyší jeho poslední kroky, jak se blíží, přestala se úplně hýbat, kroky se zastavují. Alex připadá, že slyší jeho dech, ale to vnímá svůj vlastní strach. Beze slova ji popadl za vlasy, vlasy, to je jeho způsob. Plnou ruku vlasů, brutálně ji táhne. Alexino tělo vyletělo dozadu, těžce dopadá na záda, potlačuje výkřik. Přísahala by, že je ochrnutá, začíná sténat, ale muž ji tady nehodlá nechat. Prudce ji kopl do žeber, a protože nevstává dost rychle, kope ji ještě jednou, ještě silněji. „Potvoro."

Alex ječí, ví, že to nepřestane, proto sebrala veškeré síly, aby se stočila do klubíčka. Odhadla to špatně. Bude ji mlátit, dokud neposlechne, znovu ji kopl, tentokrát do ledvin, špičkou boty. Alex vyje bolestí, nadzdvihává se na lokti, zvedá ruku na znamení, že se vzdává, gesto jasně říká: přestaňte, udělám, co chcete. Muž se nehýbe, čeká. Alex je teď na nohou, vrávorá, hledá směr, klopýtla, málem upadla, postupuje cik cak. Nejde dost rychle, muž ji proto pohání kopnutím do zadku a Alex znovu padá o pár metrů dál, na břicho, ale zase vstává, kolena zkrvavená, a znovu se vydává na cestu, rychleji. Je konec, už od ní nemusí nic vyžadovat. Alex to vzdala. Jde k první hale, prochází otvorem po vratech, teď je připravená. Naprosto vyčerpaná. Když došla k veliké bedně, obrátila se k muži. S rukama svěšenýma, vzdala se veškerého studu. Ani on se nehýbe. Co to říkal naposledy, jeho poslední slova? „Budu se dívat, jak chcípáš, ty zatracená děvko."

Muž pohlédl na bednu. Alex na ni hledí rovněž. Toto je bod, odkud není návratu. To, co udělá, co bude

ochotná udělat, bude nevratné. Nenapravitelné. Už nikdy se nebude moci vrátit zpátky. Znásilní ji? Zabije ji? Zabije ji předtím, potom? Nechá ji dlouho trpět? Co vlastně chce, tenhle kat, který nic neříká? Odpovědi na tyto otázky dostane za několik minut. Zbývá jediná záhada.

„Po… povězte mi…“ žadoní Alex.

Šeptá, jako by žádala o důvěrné svěřování.

„Proč? Proč já?“

Muž se zamračil, jako někdo, kdo by mluvil cizí řečí a snažil se pochopit smysl její otázky. Alex mechanicky natahuje ruku za sebe, prsty se dotýká drsného dřeva bedny.

„Proč já?“

Muž se pomalu usmál. Ta nepřítomnost rtů…

„Protože právě tebe chci vidět, jak chcípáš, děvko.“

Zní to jako očividnost. Zdá se, že je přesvědčený, že jí na otázku jasně odpověděl.

Alex zavřela oči. Tečou jí slzy. Chtěla by před sebou vidět svůj život, ale nic si nevybavuje, její prsty se už dřeva bedny nedotýkají, teď na ni položila celou ruku, aby se opřela a nespadla.

„No tak…,“ pronesl muž podrážděně.

A ukázal na bednu.

Alex už není sama sebou, když se otáčí, už to není ona, jak překračuje okraj bedny, v tomto choulícím se těle už není nic z ní. Je tu s nohama trochu od sebe, aby každá spočívala na jednom prkně, kolena si objímá pažemi, jako by bedna byla její poslední útočiště, a ne její rakev.

Muž přistoupil a kochá se tou podívanou: nahá dívka skrčená v laťové bedně. Oči má do široka otevřené, potěšeně jako entomolog pozorující nějaký vzácný druh. Vypadá náramně spokojeně.

Konečně se protáhl a uchopil elektrický šroubovák.

6

Domovnice jim zanechala svou kukaň a šla si lehnout. Celou noc chrápala jako dřevorubec. Nechali jí peníze za kávu, Louis přidal vzkaz s poděkováním.

Jsou tři hodiny. Všechny týmy odjely. Šest hodin po únosu by se výsledek jejich práce vešel do krabičky od sirek.

Camille s Louisem stojí na chodníku. Zajdou domů, osprchují se a za chvíli se zase sejdou.

„Tak jeď," říká Camille.

Jsou u stanoviště taxíků. Camille taxi odmítá.

„Ne, já se rád trochu projdu."

Rozešli se.

Camille si tu dívku, jak si ji představuje, načrtl už nesčetněkrát: jak jde po chodníku, jak mává na řidiče autobusu, začínal s tím stále znovu, protože v ní bylo vždy něco z Irène. Už jen když na to pomyslí, necítí se Camille dobře. Ta dívka je někdo úplně jiný. To si musí neustále říkat.

Liší se hlavně jedním: ona je naživu.

Ulice je nehybná, auta projíždějí jen sporadicky.

Camille se snaží držet logiky. Právě logika mu zde od počátku dělá starosti. Člověka většinou nikdo neunese náhodou, unese někoho, koho zná. Někdy špatně, ale dost na to, aby k tomu měl přinejmenším jednu pohnutku. Jistě tedy věděl, kde ta dívka bydlí. Camille si to opakuje už hodinu. Přidal do kroku. A jestliže ji neunesl z domova nebo před jejím domem, tak proto, že to nebylo možné. Neví se proč, ale prostě to nešlo, jinak by to nedělal tady na ulici, se všemi riziky, které to obnáší. Jenže on to udělal právě tady.

Camille zrychlil chůzi i myšlenky.

Jsou dvě možnosti: ten chlap ji sledoval, nebo si na ni počkal. Sledovat ji s dodávkou? Ne. Nenastoupila do autobusu, jde po chodníku a on ji sleduje v autě?

Pomaličkou jízdou? V očekávání okamžiku, kdy… To je úplná pitomost.

Takže si na ni počkal.

Zná ji, ví, kudy chodí, potřebuje místo, odkud by ji viděl přicházet… a měl možnost se na ni vrhnout. A takové místo se musí nutně nacházet před místem únosu, protože ta ulice je jednosměrná. Vidí ji, ona přejde kolem, dohoní ji a unese.

„Takhle si to představuju."

Stává se, že si Camille povídá nahlas sám se sebou. Není vdovcem dlouho, ale obyčeje osamělého člověka si osvojíte raz dva. Právě proto nechtěl, aby šel Louis s ním, ztratil týmové reflexy, byl příliš sám, příliš dlouho přemítal a myslel tedy jen na sebe. Bude bojovat. Nelíbilo se mu, čím se stal.

Pár minut šel a probíral se myšlenkami. Hledá. Patří mezi lidi, kteří se dokážou zatvrzele držet omylu tak dlouho, dokud jim fakta nedají za pravdu. U přátel je to nepříjemná vada, ale u policajta vítaná vlastnost. Přešel ulici, jde dál, další ulice, nic zajímavého. Až ho konečně cosi upoutalo.

Legrandinova ulice.

Slepá ulička ne delší než třicet metrů, ale dostatečně široká, aby tu vozidla mohla stát po obou stranách. Kdyby byl únosce, parkoval by právě tady. Camille kousek popošel a pak se otočil do ulice.

Na rohu je činžák. V přízemí má lékárnu.

Zvedá hlavu.

Průčelí lékárny lemují dvě kamery.

Dost rychle našli záznam s bílou dodávkou. Pan Bertignac je muž až vtíravě zdvořilý, typ obchodníka, který zbožňuje pomáhat policii. Tihle lidé Camilla vždy trochu znervózňují. Pan Bertignac sedí v zadní části své provozovny před obřím monitorem. Neexistuje žádná